

De Dienaar Gods

JOSEMARÍA ESCRIVÁ

Stichter van het Opus Dei

Mgr. Josemaría Escrivá de Balaguer werd op 9 januari 1902 in Barbastro (Spanje) geboren. Hij volgde de middelbare school in Barbastro en Logroño, deed de kerkelijke studies aan de Pauselijke Universiteit van Saragossa waar hij het licentiaat in de theologie behaalde. Later, in Rome, zou hij promoveren.

Hij studeerde rechten aan de Universiteit van Saragossa en behaalde het doctoraat aan die van Madrid. In 1960 ontving hij het doctoraat *honoris causa* aan de Faculteit van filosofie en letteren aan de Universiteit van Saragossa. Hij was de eerste grootkanselier van de Universiteit van Navarra in Spanje, en van Piura in Peru.

Na zijn priesterwijding op 28 maart 1925 begon hij in parochies op het platteland zijn pastoraal werk, dat hij vanaf 1927 in de armenwijken en ziekenhuizen van Madrid voortzette. Enkele jaren later werd hij rector van het Koninklijke Patronaat van St. Elizabeth, eveneens in Madrid, welke taak hij tot 1946 — toen hij naar Rome verhuisde — vervulde.

Hij was consultor van verschillende pauselijke commissies en congregaties van de H. Stoel, pauselijk huisprelaat en lid van de Romeinse Academie voor Theologie.

Op 2 oktober 1928 stichtte hij te Madrid het Opus Dei, een weg ter heiliging midden in de wereld en een bron van diep christelijk leven in alle milieus. Op 14 februari 1930 stichtte hij de vrouwelijke afdeling van het Opus Dei en op 14 februari 1943 — binnen het Opus Dei zelf — het Priesterlijk Genootschap van het Heilig Kruis. Het Opus Dei ontving op 16 juni 1950 de definitieve goedkeuring van de H. Stoel. Op 28 november 1982 kreeg het de kerkrechtelijke vorm van personele prelatuur, die door het Tweede Vaticaanse Concilie was ingevoerd en door Mgr. Escrivá voor het Opus Dei was gewenst en voorzien.

Steeds met gebed en boete, en met een aanhoudende en volle overgave aan de wil van God, heeft de Vader — zoals wij, zijn dochters en zonen, en duizenden andere mensen van elke levensstaat hem noemen — een impuls gegeven aan de uitbreiding van het Opus Dei. Toen de Stichter zijn ziel aan God teruggaf, was het Opus Dei al verspreid over de vijf werelddelen en telde meer dan 60.000 leden van 80 nationaliteiten, in dienst van de Kerk met dezelfde geest van volledige eenheid en achting voor de Paus en de Bisschoppen, die Mgr. Escrivá zelf altijd had beleefd en die hij zijn kinderen had ingeprent.

De Heilige Mis was de bron en het middelpunt van zijn innerlijk leven. Hij was zich er diep van bewust dat hij kind van God was en hij leefde in de voortdurende tegenwoordigheid van de Drieëne God. Dit bracht hem ertoe om zich in alles zo volledig mogelijk te vereenzelvigen met Jezus Christus, een tedere en sterke devotie tot Onze Lieve Vrouw en de heilige Jozef te beleven, een voortdurende en vertrouwelijke omgang met de heilige Engelbewaarders te zoeken. Zo streefde hij ernaar overal op aarde vrede en vreugde te brengen.

Herhaaldelijk had Mgr. Escrivá zijn leven aan God opgedragen voor de Kerk en de Paus. De Heer heeft dit offer aanvaard, en op 26 juni 1975 gaf de Vader in zijn werkkamer in Rome zijn ziel terug aan God, met dezelfde eenvoud die heel zijn bestaan heeft gekenschetst.

Zijn lichaam rust in de crypte van de prelaatskerk van Onze Lieve Vrouw van de Vrede — viale Bruno Buozzi 75, te Rome —, voortdurend begeleid door het gebed en de dankbetuigingen van zijn dochters en zonen, en van ontelbaren die door het voorbeeld en de leer van de Stichter van het Opus Dei tot God zijn gekomen. Het zalig- en heiligverklaringsproces van Mgr. Escrivá is op 19 februari 1981 in Rome ingeleid.

De Heilige Rozenkrans

De eeuwenlange traditie van de Kerk heeft als vrucht van het geloof en de liefde van de gelovigen het rozenkransgebed voortgebracht. Hierin worden op diepzinnige wijze de rijkdommen beschouwd van de menswording van het Woord, van Zijn verlossingswerk aan het kruis en van Zijn glorierijke overwinning ⁽¹⁾. In deze geloofsmysterieën kunnen de christenen een stimulans en een steun vinden voor hun gebed en hun vereniging met God, en tevens een doeltreffend middel tegen de kwalen die het genadeleven van de ziel kunnen verstikken: « de afkeer van een nederig en arbeidzaam leven, de afschuw jegens het lijden, en het veronachtzamen van de eeuwige goederen waarop wij hopen » ⁽²⁾.

Mgr. Josemaría Escrivá de Balaguer hield zeer veel van de heilige Maagd Maria. Van kindsbeen af leerde hij thuis van zijn ouders met eerbied de heilige Rozenkrans bidden. Als één van de belangrijkste mariale devoties, voortdurend aanbevolen door de pausen, werd de Rozenkrans voor hem hét middel om zich te verdiepen in zijn omgang met Maria. Maar bij het bidden van de Rozenkrans smeekte hij niet alleen de machtige voorspraak van de Moeder van God af, ook overwoog hij de mysterieën van de verlossing, bracht eerherstel voor de zonden van alle mensen en verbreedde het geloof. Op het eind van zijn leven vatte hij de lange ervaring van de rijke vruchten van dit gebed samen met de volgende woorden:

Het bidden van de heilige Rozenkrans, met de beschouwing van de geheimen, het herhalen van het Onze Vader en het Weesgegroet, de lofprijzingen tot de Allerheiligste Drievuldigheid en de constante aanroeping van de Moeder van God, is een voortdurende akte van geloof, hoop en liefde, van aanbidding en van eerherstel ⁽³⁾.

In de vaste overtuiging dat de Rozenkrans nooit uit de mode zou raken, spoorde de Stichter van het Opus Dei als trouwe zoon van de Kerk aan tot het bidden van dit gebed. Hij deed dit met zijn goede voorbeeld, met zijn verkondiging en in zijn geschriften. De kracht waarmee hij dit deed, sproot voort uit de wetenschap dat hij hiermee een goede dienst zou bewijzen aan de heiligheid van het volk van God.

Vanaf zijn jeugd bad hij iedere dag de vijftien geheimen van de Rozenkrans, telkens met meer liefde en boetegeest, en in de meest verschillende omstandigheden: tijdens zijn drukke priesterlijk werk, ten tijde van de godsdienstvervolging, thuis, op zijn reizen naar zoveler landen, bij bezoeken aan Maria-bedeplaatsen enzovoorts. Alle christenen raadde hij spontaan aan deze devotie in praktijk te brengen, omdat zij zo makkelijk te verwezenlijken is en zo vruchtbaar voor het geestelijk leven:

De Rozenkrans is een gebed dat *binnen het bereik van ieders fortuin valt*, want het is heel makkelijk de ogen dicht te doen, zich het tafereel van het geheim voor te stellen, wat woordjes van genegenheid te zeggen, en vervolgens de onzevaders, weesgegroeten, eer-aan-de-vaders te herhalen, en de litanie te bidden: zoveel aanroepingen die zijn als uit het hart komende complimentjes tot Maria, uitingen van liefde ⁽⁴⁾.

Een bewijs van de apostolische ijver van de Dienaar Gods om dit mariale gebed te verspreiden is zijn boek *De heilige Rozenkrans*. Hij schreef het in één ruk, op een dag in 1931, na de Mis te hebben gelezen. Het boek werd voor het eerst gepubliceerd in 1934, en sindsdien heeft het 83 edities gehad in 18 verschillende talen, met een totaal van meer dan een half miljoen exemplaren. Men kan zich makkelijk voorstellen aan hoevelen dit boekje goed heeft gedaan. Tegenover een groot gehoor zei de schrijver er zelf over:

Jaren geleden schreef ik, met Gods hulp, een boekje om de mensen de Rozenkrans te leren bidden; niet opdat ze zouden bidden zoals ik, maar opdat ze het zouden doen met meer spontaniteit (...). Lees het boekje eens, en bid dan de Rozenkrans op eigen houtje, zoals het je goeddunkt. Jullie zullen zien hoe goed en tevreden jullie zich allemaal zullen voelen, niet alleen de vrouwen maar ook de mannen! Deze devotie is namelijk voor mensen. Alleen echte mensen bidden de Rozenkrans! Wat onmenselijk is, is juist niet te bidden: dat doen de beesten. Alleen beesten bidden niet ⁽⁵⁾.

Mgr. Escrivá zet in dit boek een eenvoudige en authentieke wijze uiteen om zich tot Onze Lieve Vrouw te richten. Wie het in stilte overweegt zal makkelijk tot een vertrouwde omgang met Jezus, Maria en Jozef komen. Zijn woorden vormen een bron van geestelijke energie die ons op natuurlijke wijze tot de vereniging met God brengt terwijl we de mysteries van onze verlossing beschouwen.

De Dienaar Gods opent een toegankelijke weg om de belangrijkste momenten van Christus' leven hier op aarde opnieuw mee te maken en ze in het persoonlijke gedrag na te bootsen:

Word klein. Kom mee en — hier ligt de kern van mijn vertrouwelijke mededelingen — wij zullen het leven van Jezus, Maria en Jozef meebeleven.

Elke dag zullen wij hun een nieuwe dienst bewijzen. We zullen hun gesprekken horen. We zullen de Messias zien opgroeien. We zullen de dertig jaar van zijn verborgen leven bewonderen... We zullen aanwezig zijn bij zijn Lijden en Dood... We zullen verbaasd staan over de heerlijkheid van zijn Verrijzenis... In één woord: we zullen, dwaas van Liefde (er is geen andere liefde dan de Liefde), elk moment uit het leven van Jezus Christus beschouwen ⁽⁶⁾.

Tijdens het Mariajaar, en verder in heel zijn pontificaat, heeft paus Johannes Paulus II herhaalde malen aangespoord — met woord en voorbeeld — de devotie tot Maria te uiten door middel van het rozenkransgebed. Mgr. Escrivá, op zijn beurt, gebruikte de Rozenkrans om zijn eenheid met de Heilige Vader te versterken en te bidden voor de noden van de universele Kerk.

De Stichter van het Opus Dei was altijd een grote vriend van de vrijheid en raadde daarom aan dat iedereen — en ook het gezin gezamenlijk — deze devotie met spontaniteit zou beoefenen. Maar een spontaniteit gepaard met inspanning van het verstand, de verbeelding en het gevoel:

De heilige Rozenkrans is als een handdruk, als een begroeting. De intensiteit van de handdruk hangt af van de genegenheid die men voor iemand voelt. Het is een persoonlijke zaak ⁽⁷⁾.

De heilige Rozenkrans is een machtig wapen om voor de behoeften van de Kerk te bidden en om, door de bemiddeling van Maria, van de Heer de genade te verkrijgen overeenkomstig onze christelijke roeping te leven. Daarom doen we er zeer goed aan wanneer we onze familieleden en vrienden aansporen met veel geloof dagelijks de Rozenkrans te bidden.

(1) Vgl. Paulus VI, Apost. Exhort. *Mariális Cultus*, 2-II-1974; Tweede Vaticaans Concilie, Dogm. Const. *Lumen Gentium*, nrs. 67 en 69.

(2) Leo XIII, Enc. *Laetitiae sanctae*, 8-IX-1893.

(3) RHF (Registro Histórico del Fundador: Historisch Register van de Stichter) 20.162, p. 5.

(4) RHF 20.162, p. 756.

(5) RHF 20.771, p. 421.

(6) *De Heilige Rozenkrans*, eerste Nederlandstalige uitgave, Brussel/Utrecht 1986, Voorwoord.

(7) RHF 20.755, p. 307.

Wat een vreugde, met heel mijn ziel te kunnen zeggen : ik houd van mijn Moeder de Heilige Kerk! (*De Weg*, nr. 518).

Een katholiek past geen andere houding dan « altijd » het gezag van de Paus te verdedigen; en « altijd » volgzzaam besloten zijn de eigen mening tegenover het kerkelijk leergezag te herzien (*De Smidse*, nr. 581).

Moge je dagelijkse beschouwing van de zware last die de Paus en de bisschoppen moeten dragen, je ertoe aanzetten ze te respecteren, ze van harte te beminnen, en ze te helpen met je gebed (*De Smidse*, nr. 136).

Iedere dag moet je groeien in trouw aan de Kerk, aan de Paus, aan de Heilige Stoel... Met een liefde die steeds « theologischer » is! (*De Voor*, nr. 353).

Dank U, mijn God, voor de liefde tot de Paus, die U in mijn hart gelegd hebt (*De Weg*, nr. 573).

Hoe bekend het ook moge zijn, ik wil niet ophouden je eraan te herinneren, dat de priester een « andere Christus » is. — En dat de Heilige Geest heeft gezegd: « *nolite tangere Christos meos* » — raak « mijn Christussen » niet aan (*De Weg*, nr. 67).

Als je niet de grootste verering hebt voor de priesterlijke en de religieuze staat, is het niet waar dat je Gods Kerk liefhebt (*De Weg*, nr. 526).

Bij het denken aan zoveel priesters over de hele wereld, help mij om voor de vruchtbaarheid van hun apostolaat te bidden.

— Priester, broeder van mij, spreek altijd over God, want als je van Hem bent, zullen jouw gesprekken niet monotoon zijn (*De Smidse*, nr. 965).

Maria bouwt voortdurend de Kerk, houdt haar hecht bijeen. Het is bijna onmogelijk een echte devotie tot Onze Lieve Vrouw te hebben, zonder zich meer verbonden te voelen met de andere ledematen van het Mystiek Lichaam; meer ook met het zichtbaar hoofd ervan : de Paus. Daarom herhaal ik zo graag : *omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!*, allen met Petrus naar Jezus door Maria! (*Als Christus nu langs komt*, nr. 139).

In het seminarie van Saragossa

Op 18-jarige leeftijd kwam Josemaría Escrivá vanuit Logroño aan te Saragossa op 28 september 1920. Ook al kende hij nog niet de uiteindelijke bedoeling van zijn overgave aan God, toch was hij ervan overtuigd dat het priesterschap voor hem de beste weg was om de liefde van God die hij duidelijk in zijn ziel had gevoeld te beantwoorden. Trouw aan de goddelijke wil bleef hij bidden, met woorden uit de heilige Schrift: «Hier ben ik, Heer, want Gij hebt mij geroepen!» (1 Sam. 3, 5).

In Saragossa stelde Josemaría zich onder de bescherming van Maria, zozeer vereerd in de Basiliek van de Pilaar. Daar bracht hij haar dagelijks een bezoek. Voor hem begon een tijd van offer en inspanning om in de deugden te groeien; maar ook een tijd van overvloedige genade. Vele jaren later, terugblikkend op deze episode van zijn leven, kon hij zeggen dat hij ook in de moeilijke momenten de hand van God gezien had:

God onze Heer bewerkte met een bijl de boom om daaruit de balk te hakken die — ondanks zijn zwakte — dienst moest doen om zijn Werk tot stand te brengen. Bijna zonder me er rekenschap van te geven, herhaalde ik: *Domine, ut videam! Domine, ut sit!* Ik wist niet wat het was, maar ik ging door, zonder ten volle op Gods goedheid te antwoorden, in afwachting van wat ik later zou krijgen: een overvloed van genade, keer op keer, die ik niet bij naam kon noemen, die ik werkende genade noemde want zij beheerste mijn wil zozeer dat ik me nauwelijks nog hoefde in te spannen. ⁽¹⁾

Josemaría ging wonen in een van de twee seminaries die de stad kende, namelijk de *San Francisco de Paula*, meestal *San Carlos* genoemd, naar de naam van een priesterhuis in het zelfde gebouw. De sfeer was heel anders dan in het ouderlijk huis: met seminaristenuniform gekleed gaan; een gemeenschappelijk rooster volgen; onder één dak wonen met tientallen jongens, van wie

sommigen uit een heel ander milieu en met een geheel verschillende cultuur.

De leerlingen van het seminarie wonden, na een gezamenlijk ochtendgebed, de heilige Mis bij; na het ontbijt gingen ze, in rijen en vergezeld van een inspecteur, te voet naar de Pauselijke Universiteit van *San Valero y San Braulio*, waar ze 's morgens en 's middags de lessen volgden; tussen de middag aten ze in het seminarie; voor het avondeten was er recreatie, studietijd en de rozenkrans; op het eind van de dag kregen ze een korte toespraak.

Toen Josemaría de eerste keer aankwam bij het seminarie, leverde hij, als daad van onthechting, zijn pijpen en tabak in bij de portier. Hij stopte niet alleen met roken maar wierp zich vanaf dat moment met volledige toewijding op de verzorging van zijn vroomheidsleven en zijn ascetische vorming. Zijn intense studie van de theologie ging gepaard met een verdieping van zijn culturele vorming, met name op het gebied van de literatuur en de geschiedenis. Later liet hij zich — op aanraden van zijn vader — inschrijven aan de rechten-faculteit van de Universiteit van Saragossa. De zomermaanden besteedde hij dan aan de rechten. Nooit vergat Josemaría zijn familie, noch het offer dat de studie van de oudste zoon voor hen betekende.

Vele uren bracht hij door in de kerk van het seminarie. Enkele medeleerlingen herinneren zich jaren later nog Josemaría daar lange tijd gezien te hebben tijdens het vallen van de avond, ingetogen, met de blik vast gericht naar het tabernakel, zijn hart openend als iemand die zijn leven geheel heeft gegeven.

Zijn metgezellen van die tijd in het seminarie hebben uitdrukkelijk getuigd van de vroomheid en de deugden van Josemaría. «Hij was zeer vroom, met een vroomheid die mij sterk opviel. Niet een vroomheid die ik sentimentaliteit zou willen noemen, van

Beeld van Onze Lieve Vrouw van de Pilaar in de Heilige Kapel van de Basiliek van de Pilaar te Saragossa: hier kwam de Dienaar Gods dagelijks bidden.

dat droefgeestige. Nee, het was een aangename vroomheid, blij, aantrekkelijk, en die niet alleen te verenigen was met zijn voortdurende zin voor humor en zijn positieve levensvisie, maar er ook de wortel van was» (2). Een seminarist, die later pastoor werd in het bisdom van Tarazona, viel het op dat Josemaría «tijdens de meditatie in een houding van intens gebed was: voor hem moest het gebed écht een liefdevol gesprek met God zijn» (3).

Josemaría was hartelijk in de omgang, stond altijd open voor vriendschap, iets dat geheel bij zijn karakter paste. Zijn oprechte en energieke persoonlijkheid gaf hem een zeker natuurlijk overwicht op zijn medeleerlingen, ook al ontbraken niet degenen die smakeloze grappen maakten over zijn vroomheid of zijn verzorgd uiterlijk. Gewoonlijk was hij opgewekt en toonde een goed gevoel voor humor. Zijn literaire talent en uitdrukkingsvaardigheid gebruikte

hij om feesten en bijeenkomsten op te luisteren. Hij had de gave om zich niet aan zijn vrienden op te dringen maar om hen door zijn gezelschap op hun gemak te stellen en om hun vertrouwen te winnen. De studie van de theologie volbracht hij zonder moeite, met uitstekende resultaten.

Zijn medeleerlingen begonnen te beseffen dat God bijzondere plannen had met die ziel: «Ik heb altijd al de indruk gehad — getuigt een seminarist van die tijd — dat hij dit idee, dat zijn hele leven zou vullen, op de een of andere manier reeds diep in zich droeg» (4).

Zij begrepen dat onder de sympathie en de menselijke kwaliteiten van Josemaría de diepte schuilging van zijn overgave aan God. «De eenzame momenten vulde hij met studie en gebed. Wanneer hij in zijn eentje wandelde, kon je hem niet zoiets zeggen als: 'Josemaría, ik zie dat je alleen bent, ik zal je gezelschap houden', want hij reageerde met te zeggen dat hij zich nooit alleen voelde. Ik herinner me dat hij in de vrije tijd naar de kerk van *San Carlos* ging en neerknielde, dichtbij de sacristie. Hij was eigenlijk de enige van de seminaristen die ik kende die in de vrije momenten naar de kerk ging» (5). Jaren later, na veel priesterlijke ervaring, zou de Dienaar Gods schrijven: Zij die beweren dat wij priesters eenzaam zijn, spreken onwaarheid of vergissen zich: wij zijn beter dan wie ook vergezeld, want wij kunnen rekenen met het voortdurende gezelschap van de Heer, met wie wij een ononderbroken omgang dienen te hebben.

— Wij zijn verliefd op de Liefde, op de Maker van de Liefde! (6).

Zijn gesprekken met de andere seminaristen geven duidelijk en eenvoudig blijk van zijn intense apostolische ijver: «Af en toe opende hij in vertrouwen zijn hart voor ons en liet ons de grond van zijn geestelijke verlangens ontdekken — merkte een andere medeleerling op —. Altijd heb ik het gevoel gehad dat hij toen al een vermoeden had van wat later het 'Werk van God' of 'Opus Dei' zou worden» (7).

Naast de studie en het gebed begon Josemaría boete en lichamelijke versterving te doen. Iemand ontdekte op zekere dag toevallig zijn boetegordel, maar Josemaría maakte snel en gedecideerd een einde aan de ongepaste grappen erover: dat behoorde

tot zijn omgang met God en niet tot de beuzelpraat van de mensen. Een metgezel schreef: «Zijn innerlijk leven was inderdaad dít: innerlijk. Toen al hield hij niet van opschepperij en uiterlijk vertoon, maar wilde onopgemerkt blijven. Ik denk dat dit één van de belangrijkste trekken is die zijn leven kenmerkten en ook de geest die hij heeft nagelaten: zijn volledig normaaldoen, de enorme natuurlijkheid in zijn gedrag» (8).

Kardinaal Soldevila, aartsbisschop van Saragossa, had persoonlijk een zeer grote waardering voor het morele niveau van de jonge seminarist wiens onberispelijk gedrag en vroomheid algemeen erkend waren. Regelmatig liet de bisschop hem bij zich komen om onder vier ogen met hem te praten. Ook de hulpbisschop, Mgr. Miguel de los Santos Díaz Gómara, kende hem goed en achtte hem zeer.

In september 1922 — de Dienaar Gods was toen twintig — ontving hij, na het derde cursusjaar theologie, de tonsuur uit handen van de kardinaal zelf. Hiermee werd hij in de clericale staat opgenomen. Drie maan-

den later ontving hij, weer van de kardinaal, de zogenoemde «lagere wijdingen» en werd benoemd tot prefect van het seminarie. De prefecten werden gekozen uit de meest in aanzien staande seminaristen en hadden als taak te zorgen voor de discipline en de studiebegeleiding van de leerlingen. De rector van het seminarie had in hen dus goede medewerkers voor de vorming van de toekomstige priesters. Josemaría vervulde zijn opdracht met volle inzet en heel verstandig, zijn broeders edelmoedig dienend.

De rector, don José López Sierra, prees altijd de apostolische ijver van de Dienaar Gods als prefect van de seminaristen: allen wilde hij winnen voor Christus en leiden naar wegen van echt innerlijk leven. Hij was geen voorstander van straffen. Hij probeerde te vormen door een «indrukwekkende en meeslepende eenvoud en zachtheid»: «zijn loutere aanwezigheid, altijd aantrekkelijk en sympathiek, kalmeerde de meest ongedisciplineerden; een goede daad van een van de seminaristen werd beantwoord met een innemende glimlach; op de meest weerspannigen reageerde hij met een discrete, door-

De Dienaar Gods — tweede van links — samen met andere seminaristen.

dringende, soms bedroefde, en medelijdende blik»⁽⁹⁾.

Op het einde van het vijfde jaar theologie, in juni 1924, ontving hij het subdiaconaat uit handen van Mgr. Díaz Gómara. Zo zette hij de beslissende stap in de richting van het priesterschap en nam vrij het liefdesengagement van het celibaat op zich. Deze gave van God, blijk van de voorliefde van God jegens Zijn dienaars, vond in de Stichter van het Opus Dei een vurige verdediger:

Hoezeer moeten wij de priesterlijke zuiverheid bewonderen! — Het is zijn schat. — Geen enkele dictator zal ooit aan de Kerk deze kroon kunnen ontrukken⁽¹⁰⁾.

Het volgend cursusjaar, tot de datum van de priesterwijding, in maart 1925, was vol gebeurtenissen. Terwijl Josemaría zich voorbereidde op het diaconaat, stierf plotseling, op 27 november 1924, zijn vader. Onmiddellijk vertrok hij naar Logroño, waar hij het definitieve bericht ontving en het met voorbeeldige sterkte aanvaardde. Als hoofd van het gezin droeg hij zorg voor de begrafenis en voor de verhuizing van het gezin naar Saragossa. In december diende Mgr. Díaz Gómara hem het diaconaat toe. Innerlijk diep bewogen hield hij het Lof met zegen van het Allerheiligste en gaf zijn moeder voor het eerst de heilige Communie.

Josemaría bleef intussen om licht vragen voor een weg die hij, binnen zijn priesterschap, nog niet duidelijk zag. Hij hoopte op een antwoord van de Heer en liet zich slechts voortduwen door het trouwe verlangen Gods raadsbesluiten te volgen. Telkens opnieuw bad hij, met het geloof van de blinde van Jericho: *Domine, ut videam!...* Heer, dat ik moge zien!...; en ook *ut sit!...* dat het geschieden moge, dat vervuld worde wat Gij wilt!... Deze woorden werden als een schietgebed, dat hij zijn hele verdere leven zou gebruiken in zijn dialoog met God. Van die jaren bewaart men een inscriptie die de Dienaar Gods maakte in de onderkant van een beeld van Maria del Pilar, met het zelfde schietgebed: Aan een eenvoudig beeld van Onze Lieve Vrouw van de Pilaar vertrouwde ik toentertijd mijn gebed toe, opdat de Heer mij zou laten zien wat ik reeds voorvoelde in mijn ziel. *Domina* — ik zei het in het Latijn, niet bepaald klassiek, maar wel verfraaid door de liefde

Het seminarie van San Carlos.

—, *ut sit!* dat van mij moge worden wat God wil⁽¹¹⁾.

(¹) S. BERNAL. *Mgr. Josemaría Escrivá. Ontmoeting met de Stichter van het Opus Dei*, Utrecht-Brussel, De Boog, 1982; blz. 75-76.

(²) RHF (Registro Histórico del Fundador: Historisch Register van de Stichter) T-2.851.

(³) RHF T-2.861.

(⁴) RHF T-2.865.

(⁵) *Ibidem*.

(⁶) *Forja* (De Smidse), nr. 38.

(⁷) RHF T-2.867.

(⁸) RHF T-2.865.

(⁹) S. BERNAL, *op. cit.*, blz. 81-82.

(¹⁰) *De Weg*, derde Nederlandse uitgave, Utrecht-Brussel, De Boog, 1989, nr. 71.

(¹¹) *La Virgen del Pilar*, gepubliceerd in *Libro de Aragón*, Saragossa 1976, blz. 97-103.

Onder zijn geestelijke impuls

Met zijn heldhaftige trouw aan Gods wil, met voortdurend gebed en boete, heeft Mgr. Escrivá zich vol vertrouwen aan zijn arbeid gewijd en 47 jaar lang de apostolische ontwikkeling van het Opus Dei in de hele wereld geïnspireerd en geleid.

De voornaamste taak van het Werk is de vorming van zijn leden, opdat ieder afzonderlijk zijn apostolische arbeid als christen in de wereld en in de maatschappij zou volbrengen.

Het wezenlijke apostolaat van het Opus Dei — met woorden van de Stichter — is datgene dat ieder lid individueel verwezenlijkt in zijn eigen omgeving, in zijn gezin, te midden van zijn vrienden. Dit soort werk valt niet op, is moeilijk om te zetten in statistieken, maar brengt in duizenden zielen die stil en doeltreffend Christus navolgen in hun dagelijkse beroepsarbeid, vruchten van heiligheid voort. (*Gesprekken*, nr. 71).

Daarnaast bevordert het Opus Dei als zodanig in samenwerking met veel mensen die er niet toe behoren — en vaak niet eens christen zijn —, gemeenschappelijke ondernemingen, waarmee het een bijdrage tracht te leveren aan de oplossing van talrijke problemen die de huidige maatschappij te verwerken heeft. Het gaat daarbij om vormingscentra, sociale instellingen, vakscholen enz. (*Gesprekken*, nr. 84).

Wij zullen hier een beknopte samenvatting geven van enkele van de vele apostolaatswerken, die — verschillend van aard overeenkomstig de behoeften van tijd en plaats — ontstaan zijn onder de geestelijke impuls van de stichter van het Opus Dei.

CENTER FOR RESEARCH AND COMMUNICATION

Manilla

Een mens of een maatschappij die niet reageert op nood of onrechtvaardigheid, die zich niet inspant deze te verhelpen, is noch een mens, noch een maatschappij naar de maat van de liefde van het Hart van Christus. Christenen moeten stuk voor stuk zich beijveren in het dienen van de mensheid, uiteraard met voortdurende inachtneming van de grootst mogelijke vrijheid bij het verwezenlijken van de concrete oplossingen, en dus met een vanzelfsprekend pluralisme! Anders zal hun christendom niet het Woord en het Leven van Jezus zijn, maar een masker, een bedrog jegens God en jegens de mensen (1).

De zorg van de Dienaar Gods voor sociale rechtvaardigheid was een fundamenteel kenmerk van zijn apostolaat: de «voorkeursliefde voor de armen», door de Kerk zo benadrukt als typerende vorm van naastenliefde, bracht hem ertoe in de hele wereld allerlei soorten werken te stimuleren, speciaal bestemd voor de noodlijdenden. Uit deze priesterlijke impuls zijn honderden centra ontstaan voor onderwijs en sociaal opbouwwerk, wier doel het is menselijke en christelijke vorming te geven aan arbeiders, boeren, meisjes in huishoudelijke dienst enzovoorts.

Het Opus Dei werd geboren tussen de armen van Madrid, in de ziekenhuizen en

Een zicht op het CRC.

in de meest miserabele armenwijken : de armen, de kinderen en de zieken zullen wij altijd blijven verzorgen. Dat is een traditie van het Werk die nooit onderbroken zal worden (2).

Onvermoeibaar verkondigde hij dat alle gelovigen zich bewust dienen te zijn van de onontkoombare plicht om — ieder naar eigen mogelijkheden — mee te werken aan de christelijke oplossing van de sociale problemen. Er is dringend behoefte aan een edelmoedige mobilisatie van krachten ten gunste van de minderbedeelden, zo herhaalde de Stichter.

Een van de vruchten van deze ijver van Mgr. Escrivá is het CRC (*Center for Research and Communication*) te Manilla (de Filipijnen), een instelling voor post-academisch onderwijs voor economen uit de verschillende beroepssectoren. Het centrum stelt zich ten doel een bijdrage te leveren aan de wetenschappelijke en praktische vorming van de deelnemers op het gebied van het economisch onderzoek en het ondernemingsmanagement. Hierbij worden de beginselen van de sociale leer van de Kerk onderwezen en gehanteerd, zodat de menselijke en sociaal-economische ontwikkeling van de Filipijnen in een christelijke geest verloopt.

De geschiedenis van het CRC begint aan het eind van de jaren vijftig, toen enkele Filipijnse studenten tijdens hun studie in de Verenigde Staten het Opus Dei leerden kennen. Sommigen werden lid van het Werk en keerden naar hun land terug met het verlangen om daar de nieuwe horizons van apostolaat, geopend door de leer van de Stichter, in praktijk te brengen. Ze begrepen dat voor de oplossing van de ontwikkelingsproblemen van het land het niet voldoende was de vooruitgang van de economie te stimuleren maar dat het nodig was het persoonlijke en professionele leven van economen en ondernemers te doordringen van een authentiek evangelische geest.

Aangemoedigd door de Dienaar Gods begonnen zij met het organiseren van beroeps cursussen, geïnspireerd door het christelijk begrip van de waardigheid van de mens en van de arbeid, van de rechtvaardigheid en van het algemeen welzijn, van de sociale betekenis van de eigendom. Na de start in 1967 begon het CRC in korte tijd te groeien en kon snel zijn cursusprogramma verruimen tot een breed en gevarieerd scala van onderzoek, onderwijs en verspreiding van ideeën over ontwikkeling. Tegenwoordig verlenen de gewone cursussen de graad van *Master* in onder andere *Business administra-*

Een conferentie voor kaderleden en bedrijfsleiders in het CRC.

tion en bedrijfseconomie. Het prestige van het CRC trekt niet alleen beroepsmensen uit heel de Filippijnen maar ook uit vele andere landen, vooral Aziatische.

Mgr. Escrivá drukte de verantwoordelijken van het CRC op het hart bij het zoeken naar economische oplossingen zowel de vrijheid te respecteren als de principes van de sociale leer van de Kerk erin te verwerken. In het bijzonder legde hij de nadruk op de prioriteit van de bekering van het hart, als voorwaarde voor een echte menselijke vooruitgang. Een christelijke ondernemer mag zich niet tevreden stellen met de grenzen van de rechtvaardigheid te eerbiedigen, maar moet veel verder gaan, namelijk tot het edelmoedig beoefenen van de naastenliefde, in een geest van dienstbaarheid: **Als werk goed afge- maakt wordt, als het vooruitgaat en de vooruitgang zelf bevordert, als het rekening houdt met de vorderingen op cultureel en technisch gebied, dan vervult het een geweldige taak en is het nuttig voor heel de mensheid. Maar, wij moeten ons dan wel laten leiden door de edelmoedigheid, niet door het egoïsme; door het welzijn van allen, niet door eigenbelang: wij moeten vervuld zijn van de christelijke zin van het leven** ⁽³⁾.

Het CRC verricht een intens apostolisch werk onder leraren en leerlingen; zijn uitstraling reikt ook tot de oud-leerlingen en andere personen die geïnteresseerd zijn in het bevorderen van dergelijk werk. Er is een vereniging van vrienden van CRC die actief deelneemt in het ondersteunen van dit initiatief en helpt bij publicaties en lezingencycli.

Deze lezingen staan open voor alle beroepsmensen en gaan over de diverse leerstellige en morele aspecten van de sociaal-economische ontwikkeling, vanuit een christelijk perspectief. Als voorbeeld kan genoemd worden een reeks conferenties voor parlementariërs over huwelijk en geboorteplanning, of een serie lezingen over de betekenis van de authentieke bevrijding op het gebied van de economie. Tevens werkt het CRC mee aan programma's van sociaal opbouwwerk in de arbeiderswijken van de industriesteden in het land. Dit wordt gedaan door technische bijstand te verlenen en door mensen in direct contact te laten komen met de armen.

⁽¹⁾ *Als Christus nu langs komt*, Venlo 1978, nr. 167.

⁽²⁾ *Instructie*, 8-XII-1941, RHF 21.502, nr. 57.

⁽³⁾ *Ibidem*, nr. 166.

Men schrijft ons...

OP ONVERKLAARBARE WIJZE BEGON ZIJ WEER TE ADEMEN

Toen onze jongste dochter anderhalf jaar oud was, lieten wij haar op een dag, samen met haar één jaar oudere broertje, over aan de zorg van een kindermisje, terwijl wij met andere werkzaamheden bezig waren. Bovendien was onze dochter van vijf jaar aan het herstellen van een langdurige ziekte, en kon slechts twee uur dagelijks, vanaf het middaguur, opstaan.

Nadat de twee kleintjes geruime tijd in de tuin hadden gespeeld, ging het jongetje naar zijn zieke zus om wat speelgoed te laten zien. Ze waren een poos bij elkaar, totdat ineens het meisje haar bed uitdook — waarom, weet zij zelf ook niet — en naar het zwembad rende. Daar zag ze op de bodem het kleintje liggen, onbeweeglijk en met het hoofdje omlaag.

Ze probeerde met haar voeten het kindje uit het water te krijgen, maar zonder succes. Daarna rende ze naar de keuken om hulp te vragen. Toen het kind uit het water was gehaald, merkte men dat het niet meer ademde, dat het koud was en geen teken van leven gaf. Men begon op de maag en de borst te drukken: er kwam veel water uit.

Mijn vrouw was naar de Mis gegaan en daarom probeerde het kindermisje mij per telefoon op kantoor te bereiken. Dit lukte pas een uur later. Intussen had men mijn moeder weten te bereiken. Eenmaal op weg naar het ziekenhuis heb ik voortdurend voor het kind gebeden tot Mgr. Escrivá de Balaguer, vol vertrouwen en de wil van God aanvaardend.

Ik kon zien hoe het kind warm werd gemaakt en hoe het langzaam aan begon te reageren; eerst door met de ogen te bewegen. Toen mijn vrouw arriveerde, begon het al zwakjes te ademen, maar het was nog steeds koud. Ik heb dan een bidprentje van Mgr. Escrivá onder haar bloes gestopt en onze dochter is ten slotte hersteld.

Nadat het kind reeds buiten gevaar was, verzekerde de dienstdoende arts ons dat, vanwege de symptomen waarmee het het ziekenhuis was binnengebracht, het 20 à 30 minuten onder water moet zijn geweest en dat het, op wonderbaarlijke en onverklaarbare wijze geen water in de longen had maar slechts in de maag.

Ons dochtertje heeft geen enkel blijvend letsel opgelopen en wij weten dat God het gebed van de Stichter van het Opus Dei heeft verhoord.

J.P.R. en R.S., Santiago (Chili)

ZIJ VOND WERK

Ik ben een christin van 21 jaar. Op een keer ging ik biechten en ontmoette een priester van het Opus Dei, die mij een *Informatiebulletin* over Mgr. Josemaría de Balaguer gaf. Ik las het en het gaf me geestelijk veel steun.

Ik had toen juist mijn studie aan het college beëindigd en zocht werk.

Ik solliciteerde bij verschillende bedrijven maar ontving geen enkele reactie. Toen bad ik een novene met het gebed dat in het *Informatiebulletin* staat. In juli van dit jaar ontving ik twee brieven waarin mij werk werd aangeboden, waarmee ik direct kon beginnen.

Ik ben zeer dankbaar want ik weet dat God mijn gebed heeft verhoord door middel van de Dienaar Gods Josemaría Escrivá.

Ik ben God veel dank verschuldigd voor deze bijzondere gunst en ik vraag u samen met mij God te danken.

Ik sluit 100 shilling in van mijn eerste salaris en ik verzoek u mij de volgende *Informatiebulletins* te sturen.

M.N., Garissa (Kenya)

EEN COLLEGA MET GEDULD

Op mijn werk heb ik een collega, sinds vier jaar, die mij de keel begon uit te hangen omdat ze mij bidprentjes van Josemaría Escrivá de Balaguer gaf en mij boeken te lezen gaf. Ik wees het allemaal af maar gooide het toch niet weg, ik bewaarde het. Soms wond ik mij, vanwege mijn temperament, enorm op in mijn werk, maar zij reageerde niet dan met een glimlach en met een raadgeving. Op sommige momenten had ik serieuze problemen in mijn gezin en zij zei me dan dat ze daarvoor zou bidden. Dit kon ik niet uitstaan en dan wilde ik niets van haar weten.

Een maand geleden werd mijn vader ernstig ziek: vorig jaar was hij aan kanker geopereerd en nu zei de arts ons dat hij binnenkort zou gaan sterven en dat hij daarom niet verder behandeld zou worden. Die nacht kreeg hij een bloedtransfusie. Ik zat gewoon maar bij hem en lette op hem. Ik wilde niet dat hij zou sterven want sinds vorig jaar ben ik weduwe met twee kinderen, en hij was grootvader en vader tegelijk.

's Morgens om 8 uur kwam ik thuis, ik was zeer moe en bedroefd, ik voelde me niet goed. Ik opende een la om de thermometer te pakken en vond daar het bidprentje van Mgr. Escrivá de Balaguer, met deze zo karakteristieke glimlach van hem. Zonder te bidden of aan iets anders te denken stopte ik het prentje onder mijn kussen en viel in slaap. De volgende dag stond mijn vader op, ging naar huis en begon weer met zijn gewone leven.

Op mijn werk heb ik het gebeuren publiekelijk erkend. Aan mijn collega vroeg ik excuses en beloofde haar de zaak te laten publiceren.

Hier bleef het niet bij; naar aanleiding hiervan zijn er nog vele dingen gebeurd: een vriendin van mij werd ziek, ze had al kanker, nu werd een tumor in de longen ontdekt, en men gaf haar slechts enkele dagen. Ik bad voor haar en stuurde haar een bidprentje; nu is ze weer gezond. De artsen staan voor een raadsel, net als bij het geval van mijn vader.

Vanaf die dag bid ik het prentje iedere avond, ik vraag voor intenties en steeds word ik verhoord. Ik neem mijn toevlucht tot hem om beslissingen te nemen op momenten van boosheid enzovoort. Het is alsof hij mij verlicht en ik alles duidelijk zie. Ik kan nu besluiten nemen en mij beheersen. Bovendien lukt het mij andere mensen te bemoedigen en aan te sporen, wat vroeger niet ging, toen ik haatdragend, wraakzuchtig en opstandig was. Dit alles heb ik te danken aan mijn collega die volhardend en geduldig met mij was. Zij moest vier jaar wachten, maar het resultaat van haar taak was drievoudig.

X.X., La Coruña (Spanje)

EEN GROOT AANTAL GUNSTEN

Ik schrijf u om u een groot aantal gunsten mede te delen die ik van Mgr. Josemaría Escrivá ontvangen heb.

Ongeveer een jaar geleden was ik in behandeling om te herstellen van alcoholisme. Ik was de wanhoop nabij, toen ik op een zaterdagmiddag naar mijn parochiekerk ging en daar het *Informatiebulletin* met het bidprentje van Josemaría vond. Zo begon ik door middel van dit gebed vele gunsten te ontvangen. Hij hielp me om te stoppen met drinken. Hij zorgde ervoor dat ik mij weer kon verenigen met mijn gezin. In oktober was ik gedeeltelijk verlamd maar met de hulp van Josemaría ben ik aan het herstellen.

Mijn zoon zocht werk maar vond niets. Opnieuw riep ik Josemaría aan en mijn zoon vond werk.

Ik ben 59 jaar oud, ben nu met pensioen en voel me heel gelukkig in mijn leven sinds ik Josemaría heb aan wie ik al mijn noden toevertrouw. Dit zijn enkele van de vele gunsten die ik heb ontvangen. Ik stuur u een cheque met een bescheiden gift.

X.X. (Canada)

ZIJ KON WEER ZIEN

Een vriendin van mij, die veel devotie heeft tot Mgr. Escrivá, had een dienstmeisje wier moeder ernstig ziek was en als gevolg daarvan nauwelijks kon zien en zich bewegen. De vrouw gaf een bidprentje van Mgr. Escrivá aan het dienstmeisje en zei haar dat zij voor de genezing van haar moeder zou bidden.

Toen het dienstmeisje weer thuis kwam, streek ze met het bidprentje over de gesloten ogen van haar slapende moeder. Deze werd later wakker en met een schreeuw merkte ze dat zij weer kon zien. Beiden zijn diep onder de indruk en Mgr. Escrivá zeer dankbaar.

M.C., Lissabon (Portugal)

DE VREDE KEERDE TERUG

Op een dag kwam een van mijn zonen mij zeggen dat hij en zijn vrouw wilden scheiden. Ze hebben verschillende kinderen en de situatie bij hen thuis was een ramp. Het bericht bedroefde ons zeer; tevergeefs trachtten wij hem ervan te overtuigen dat zij van gedachten moesten veranderen: we bereikten niets.

Enige dagen later nodigde iemand mij uit voor een Mis voor de Stichter van het Opus Dei in de Sint-Jacobskerk.

Daar leerde ik de spiritualiteit van Mgr. Escrivá kennen, die mij zeer aansprak. Onmiddellijk begon ik vurig te bidden voor deze grote zorg van mij. Ik vroeg hem om een wonder. Bij de uitgang van de kerk nam ik wat bidprentjes en een boek, en besloot een novene te beginnen om de gunst te verkrijgen die ik verlangde.

De laatste dag van de novene wist ik dat deze intentie waarvoor ik bad goed ging. Nu, na een jaar, is de vrede in hun huis teruggekeerd.

Ik dank Mgr. Escrivá iedere dag voor zijn bescherming en blijf bidden voor dit gezin.

X.X., Putte (België)

ZIJ GING WEER TE COMMUNIE

De reden dat ik schrijf is om een gebedsverhoring van Mgr. Escrivá.

Op een bepaald ogenblik kreeg een zuster van onze Gemeente heel veel angst om de Heilige Communie te ontvangen. Ze was er zelf van bewust maar de angst greep haar zó aan, niemand wist er raad op. Toeval of geen toeval, in de zaal lag een *Informatiebulletin* van Mgr. Escrivá. Ik heb die gelezen, vooral de gebedsverhoringen troffen mij. Ik heb het prentje met de foto naar de zuster gebracht. Wij zijn samen gaan bidden om uitkomst.

In de tussentijd van de novene is de zuster naar een ander huis verplaatst. Nog een briefje geschreven om de novene vol te houden. En nu, buiten alle verwachting gaat de zuster weer te communie. Ik noem dat een geestelijk wonder want geen priester of levende was bij machte om haar te veranderen.

X.X. (Nederland)

Na dagelijks de voorspraak van Mgr. Escrivá verzocht te hebben, ben ik eindelijk een zware depressie te boven gekomen, depressie die mij belette de talrijke problemen van het dagelijks leven te beheersen.

Zodra ik het af en toe terug niet meer zie zitten, bid ik Mgr. Escrivá mij de weg te wijzen die ik moet volgen; mijn volledig vertrouwen in hem is tot hier niet tevergeefs geweest.

Graag zou ik, indien het de wil van God is, gaan bidden op zijn graf in Rome om hem te bedanken voor zijn bescherming.

A.P., Brussel (België)

Ingesloten vindt u een foto van mijn zoon Josemaría, geboren op 12 juli van dit jaar, terwijl ik dacht dat ik nooit kinderen zou kunnen krijgen. Ik ben nu 11 jaar getrouwd en tijdens de eerste acht jaren ben ik regelmatig onder behandeling geweest bij verschillende artsen. Allen zeiden mij dat de mogelijkheden om een kind te krijgen zeer gering waren wegens een gebrek aan het ovarium. Daarom stopte ik drie jaar geleden met mijn bezoek aan artsen en met alle medische behandelingen.

Door middel van het bidprentje van Mgr. Escrivá zijn mij verschillende gunsten verleend, maar ik dacht er niet aan te bidden voor een kind, omdat dat toch voor mij onmogelijk was. Niettemin besloot ik, tijdens de heilige Mis bij het jaargetijde van zijn overlijden, het hem te vragen, ondanks alles, en daarna ben ik daarmee doorgegaan.

In november van het vorig jaar bevestigde de arts mijn zwangerschap. Ik was Mgr. Escrivá zo dankbaar dat ik mijn man vroeg of het kind zijn naam zou krijgen.

C.T.Z., Manilla (Filippijnen)

Een mijner kleinkinderen, een meisje van achttien jaar, was reeds sedert zes maanden niet meer normaal te noemen, en zonderde zich af en wilde niemand van de familie nog ontmoeten. Ik heb bij de negende noveen bekomen dat zij terug normaal reageert.

Begin 14 juni en gunst bekomen op 5 september.

K.B., Antwerpen (België)

De situatie waarin ik verkeerde was hopeloos en er leek geen mogelijke oplossing te zijn. Ik ben weduwe met drie kinderen die van mij afhankelijk zijn. De oudste van de drie, bijna dertig jaar, had zijn studie economie niet weten af te maken door de wanordelijke toestand waarin hij verkeerde vanwege zijn politieke ideeën en ook door zijn moeilijk karakter.

Door de voortdurende onderlinge ruzies werd ons leven een hel. Ik zag de horizon van mijn toekomst gesloten en bedreigd door zowel zijn leeftijd als zijn karakter.

Ik hoorde spreken over Mgr. Josemaría Escrivá de Balaguer en door middel van het lezen van zijn leven en zijn werken (*De Weg, Vrienden van God*) begon ik het ware gelaat van God te kennen en tegenover de Allerhoogste te vertrouwen op zijn voorspraak.

Met behulp van Mgr. Escrivá heb ik leren lijden met hoop. Ik weet dat God zijn schepselen nooit verlaat, ook al moet men, om genade te verkrijgen, veel bidden.

Op dit moment zijn twee sollicitaties van mijn zoon goed afgelopen. Hij heeft dus zeker werk. Iedere dag richt ik mij tot de Vader en op mijn nachtkastje ligt altijd het boek met zijn homilieën *Vrienden van God*, dat ik zeer regelmatig lees.

De hulp van Mgr. Escrivá is vaak ook gebleken in kleine dingen, hoewel de grootste genade die ik op zijn voorspraak heb ontvangen die van mijn zoon is. Daarom wil ik dat deze gunst openbaar wordt gemaakt, zoals ik beloofd had, ook opdat de figuur van Mgr. Escrivá bekender wordt.

E.T.C., Napels (Italië)

Ik begon tot de Dienaar Gods Josemaría Escrivá te bidden voor de bekering van een vriendin van mij. Ik bad vele novenen opdat zij eens in haar leven de gave van het geloof zou ontvangen. Zij had op een katholieke school gezeten. Vaak zei ze mij dat ze, ook al kende ze geen ander geloof, niet de noodzaak zag om zich te binden. Enige jaren later liet zij haar jongste dochter van tien jaar op een katholieke school inschrijven. Onmiddellijk liet het meisje weten dat ze katholiek wilde worden, maar mijn vriendin reageerde met te zeggen dat zij nog te jong was en dat ze moest wachten.

Enkele maanden later — wij hadden elkaar geruime tijd niet meer gezien — ging ik haar opzoeken. Onderweg bad ik met aandrang tot Mgr. Escrivá voor haar bekering en dat deze spoedig zou zijn. Na aankomst vertelde zij meteen dat ze zou toestaan dat haar dochter katholiek werd. Toen vroeg ik haar of ze de verantwoordelijkheid besefte om haar dochter van elf te helpen haar geloof in de praktijk te brengen. Zij antwoordde bevestigend en voegde eraan toe dat ook zij katholiek wilde worden. Ze had dit duidelijk ingezien en wilde contact opnemen met een priester om spoedig met haar dochter in de katholieke Kerk opgenomen te worden. Enkele weken later ontvingen beiden het Doopsel.

A.W., Killara (Australië)

Geruime tijd geleden kwamen wij in het bezit van het gebed om de verheerlijking te verkrijgen van Mgr. Escrivá de Balaguer y Albas.

Ten behoeve van onze jongste zoon zijn wij gaan bidden om passend werk te vinden voor hem en om een goede vrouw zijn weg te laten kruisen. In beide opzichten is ons gebed verhoord geweest.

N.V. (Nederland)

Dit wil ik toch even vertellen :

Zondag 8 mei jl. — ik wacht in het station te Mechelen op de trein naar Antwerpen na deelname aan de processie van Onze Lieve Vrouw van Hanswijk. In de papiermand, nog nieuwe brochures — graag meegenomen als oud papier voor onze parochiale werken.

Die brochures : twee *Informatiebulletins* nr. 7.

Al wachtend lees ik ze in één adem uit... een echte openbaring. De naam Opus Dei was me sinds lang bekend, maar door een onverklaarbare hersenkronkel was dat voor mij verward met de naam van een andere instelling. Ik wist er alles van — naar mijn mening althans.

Die heb ik sinds 8 mei wel grondig herzien. Het éne exemplaar heb ik behouden, het tweede deponeerde ik bij aankomst in het station van Berchem. Hopelijk heeft het langs daar ook zijn weg gemaakt.

Ik wil leven in de lijn van het Opus Dei en er ook voor bidden. Aan *privé-devoties* doe ik niet veel... en toch.

Eén van mijn medewerkers is erg *grillig* — maar wie soms niet? Nu had ze weer zo'n onverklaarbare bui : « Laat me met rust » — ik heel verwonderd : « Is er iets gebeurd ? » — en zij heel kwaad : « Laat me gerust ! »... Dan maar afwachten tot de bui overgaat; maar prettig is dat niet bij samenwerking.

De volgende dag moest ik haar weer ontmoeten, ik zag er tegen op! Op de heenweg denk ik spontaan aan Josemaría Escrivá : « Heilige man, gij schijnt zoveel goeds te kunnen bewerken, bemoei er u eens mee .» En tot mijn verbazing : een open en vriendelijke ontmoeting, geen vuiltje aan de lucht!

Daarvoor heb ik de Dienaar Gods simpel oprecht bedankt. Een kleine bijdrage voor uw werk heb ik onmiddellijk overgeschreven.

J.S., Borgerhout (België)

De originele stukken van deze passages bevinden zich, met de naam en het adres van de afzenders, in het archief van de Postulatie voor het zaligverklaringsproces.

UITGEGEVEN WERKEN VAN MGR. ESCRIVÁ

De Weg

«Mgr. Escrivá heeft iets geschreven, dat meer is dan een meesterwerk; hij heeft zijn inspiratie regelrecht uit zijn hart geput; de korte paragrafen, die samen *DE WEG* vormen, gaan ook regelrecht naar het hart van de lezer (...).» (*L'Osservatore Romano* 24-3-1950). Het boek beleefde zijn eerste uitgave in 1934 onder de titel *Consideraciones Espirituales* (Geestelijke Beschouwingen). Sindsdien is het aantal edities gestegen tot 230, in 38 talen, met een totale oplage van 3.531.222 exemplaren. Derde Nederlandstalige editie, 1989.

De Heilige Rozenkrans

Een boek met beschouwingen over elk van de vijftien mysteriën van het leven van Christus en zijn Moeder, zoals men die overweegt bij het bidden van de Rozenkrans. Ook van dit werk verscheen de eerste editie in 1934. Sindsdien zijn er 86 edities verschenen in 18 talen, met een oplage van 546.769 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1986.

Conversaciones con Mons. Escrivá

Mgr. Escrivá antwoordt schriftelijk op vragen die hem gesteld werden, voor tijdschriften van verschillende landen. De eerste editie is van 1968. Tot heden zijn er 46 edities in 7 talen gepubliceerd, met een oplage van 308.820 exemplaren. Binnenkort eerste Nederlandstalige uitgave onder de titel *Gesprekken met Mgr. Escrivá*.

Als Christus nu langs komt

Het boek bevat 18 homilieën over de belangrijkste liturgische tijden en feesten, met theologische diepgang, maar ook duidelijk, eenvoudig en gericht op de praktijk van het christelijk leven. Inleiding van Mgr. Alvaro del Portillo, huidige Prelaat van het Opus Dei. De eerste editie is van maart 1973. Tot nu toe zijn er 63 edities in 11 talen verschenen, met in totaal 379.961 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1978.

Amigos de Dios

Weer 18 homilieën zijn in dit boek verzameld, waarin de schrijver de christelijke deugden tot thema maakt van zijn vriendschappelijk gesprek met God. Het boek, dat evenals het hiervoor vermelde, in een heel persoonlijke en directe stijl geschreven is, verscheen in 1977. Er bestaan thans 40 edities in 7 talen, 283.531 exemplaren in totaal. Voorzien van een inleiding van Mgr. Alvaro del Portillo.

La Abadesa de Las Huelgas

Diepgaande theologische en kerkrechtelijke studie over het buitengewone geval van de bijna bisschoppelijke juridictie die de Abdis van het beroemde klooster van Las Huelgas bij Burgos bezat. De eerste editie is van 1944, de tweede van 1974, de derde van 1988.

De Kruisweg

Postuum werk van Mgr. Escrivá, vrucht van zijn overweging van het lijden van de Heer. De eerste editie is in februari 1981 uitgekomen. Er verschenen 36 edities in 10 talen, met een totale oplage van 249.115 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1983 (De Boog, uitgever).

Surco

Postuum werk. Zoals *De Weg* (...) is *Surco* vrucht van het innerlijk leven van Mgr. Escrivá en van zijn ervaring als zielenherder. Voorwoord van Mgr. A. del Portillo. De eerste editie van *Surco* verscheen in oktober 1986. Tot heden zijn er 26 uitgaven in 7 talen verschenen, met een oplage van 281.237 exemplaren. Binnenkort eerste Nederlandse uitgave onder de titel *De Voor*.

Forja

Het laatst gepubliceerde postume werk, *Forja* (De Smidse), «is een vurig boek; lezing en meditatie ervan kan velen in de smidse van de goddelijke Liefde plaatsen en verlangen doen ontbranden naar heiligheid en apostolaat, want dat was de wens van Mgr. Escrivá» (uit het voorwoord van Mgr. A. del Portillo). De eerste editie verscheen in oktober 1987. Er zijn tot nu toe 15 edities in 6 talen uitgegeven, met een oplage van 220.319 exemplaren.

Deze boeken zijn verkrijgbaar via de boekhandel en bij DE BOOG:
voor België: Belliardstraat 224, B-1040 Brussel.
voor Nederland: Herenstraat 41, NL-3512 KB Utrecht.

GEBED

voor privé-gebruik

God, U hebt uw dienaar en priester Josemaría rijkelijk begenadigd en hem uitgekozen als een getrouw instrument en stichter van het Opus Dei, dat een weg is ter heiliging van het beroep en van de dagelijkse plichten van de christen. Geef, dat ook ik U in alle omstandigheden van mijn leven moge liefhebben en met vreugde en eenvoud ten dienste moge staan van uw Kerk, de Paus en de zielen, om de wereld het licht van het geloof en van de liefde te schenken. Gewaardig U uw dienaar Josemaría te verheerlijken en verleen mij op zijn voorspraak de gunst die ik U vraag... (eigen intentie). Amen.

Onze Vader, Wees Gegroet, Eer aan de Vader.

Overeenkomstig het decreet van paus Urbanus VIII verklaren wij, dat dit Informatiebulletin niet de bedoeling heeft vooruit te lopen op het oordeel van de Kerk, en dat dit gebed niet bestemd is voor gebruik in openbare godsdienstoefeningen.

MEDEDELINGEN

Wij zijn dankbaar voor de vele brieven die wij hebben ontvangen. Ze zijn een getuigenis van de privé-devotie tot Mgr. Escrivá, op wiens voorspraak steeds meer mensen over de hele wereld zich in hun gebed tot God richten. Wegens plaatsgebrek kunnen wij hier slechts uittreksels uit enkele brieven geven, die belangrijke maar ook eenvoudige gebeurtenissen vertellen.

Wij uiten eveneens onze dankbaarheid — gezien de onmogelijkheid om het ieder persoonlijk te doen — voor alle giften, die ertoe bijdragen om de kosten van uitgave en verspreiding van dit *Informatiebulletin* te dekken en de apostolische activiteiten te ondersteunen die uit de liefde van Mgr. Escrivá voor de mensen ontsproten zijn.

Dit *Informatiebulletin* wordt gratis verspreid. Wie aan de uitgave van deze publicatie zou willen bijdragen, kan een gift overmaken op:

- voor België: bankrekening 438-8079001-82 ten name van Informatiebulletin, Floridaan 112, B-1180 Brussel.
- voor Nederland: postrekening 31 21 192 ten name van Stichting De Boog, Herenstraat 41, NL-3512 KB Utrecht.

Wij zijn onze lezers en lezeressen erkentelijk wanneer zij ons **namen en adressen** van personen opgeven die mogelijk interesse hebben om dit Informatiebulletin voor eigen gebruik te ontvangen.